

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 207/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Tomášom Žuffom, Advokátska kancelária, Vinohradnícka 19, Nitra, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pri vybavovaní ďalšieho opakovaného podnetu z 28. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. novembra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva garantovaného čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) pri vybavovaní ďalšieho opakovaného podnetu z 28. apríla 2014.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 20. novembra 2013 sa sťažovateľ prostredníctvom podnetu domáhal na generálnej prokuratúre preskúmania fiktívneho rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“), ktorým malo byť rozhodnuté o rozklade proti rozhodnutiu ministerstva vnútra, migračného úradu č. KM-TO2-2013/3009, MU-OPO-2013/000304-006. O podnete sťažovateľa rozhodla generálna prokuratúra oznámením č. k. VI/Gd 440/13-8 z 18. decembra 2013 (ďalej len „oznámenie č. 1“) s tým, že podnet sťažovateľa nie je dôvodný. Keďže sťažovateľ s oznámením č. 1 nesúhlasil, podal 31. decembra 2013 opakovaný podnet, o ktorom rozhodla generálna prokuratúra oznámením č. k. VI/2 Gd 410/13/1000-5 z 3. februára 2014 (ďalej len „oznámenie č. 2“). Generálna prokuratúra v oznámení č. 2 uviedla, že vybavenie podnetu v oznámení č. 1 bolo vecne správne. Generálna prokuratúra v závere oznámenia č. 2 uviedla, že ďalší opakovaný podnet bude vybavovaný, iba ak bude obsahovať nové skutočnosti. Keďže sťažovateľ s oznámením č. 2 nesúhlasil, podal 29. apríla 2014 ďalší opakovaný podnet, ktorý odôvodnil novými skutočnosťami – rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 SžI 6/2013 zo 16. marca 2014, teda rozsudkom vydaným po oznámení č. 2. Ďalší opakovaný podnet bol podľa vyjadrenia sťažovateľa generálnej prokuratúre doručený 30. apríla 2014. Generálna prokuratúra však podľa sťažovateľa o ďalšom opakovanom podnete nerozhodla v lehote dvoch mesiacov, ani neupovedomila sťažovateľa o predĺžení lehoty na vybavenie ďalšieho opakovaného podnetu v zmysle § 33 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“). Dňa 20. augusta 2014 podal sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu proti porušovaniu základných práv a slobôd, ktorou namietal postup generálnej prokuratúry pri vybavovaní jeho ďalšieho opakovaného podnetu. Dňa 28. októbra 2014 bol právnenému zástupcovi sťažovateľa doručený list ústavného súdu č. k. Rvp 10431/2014-11 zo 16. októbra 2014 (ďalej len „list“), ktorým bola sťažnosť odložená podľa

§ 23a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V liste ústavného súdu sa uvádza: *„Oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), ktorým bol vybavený Váš podnet, ústavou zaručené a Vami namietané základné práva [REDAKOVANÉ], nemohli byť dotknuté, lebo nejde o inštančné konanie a v ňom vydané rozhodnutie orgánu ochrany práva, ale len o podanie, ktorým Vás podľa svojho uváženia generálna prokuratúra informovala o nepodaní mimoriadneho opravného prostriedku proti inému rozhodnutiu orgánu verejnej moci.“* Keďže podľa sťažovateľa na vydanie listu neboli splnené podmienky podľa § 23a zákona o ústavnom súde, podáva opakovane túto sťažnosť.

3. Sťažovateľ vidí porušenie svojho práva na inú právnu ochranu zo strany generálnej prokuratúry v postupe pri vybavovaní ďalšieho opakovaného podnetu v tom, že generálna prokuratúra sa ďalším opakovaným podnetom vôbec nezaoberala, a to napriek tomu, že sťažovateľ uviedol vo svojom ďalšom opakovanom podnete nové skutočnosti – rozsudok najvyššieho súdu, ktorý vo svojom podnete ani opakovanom podnete neuviedol, ani nemohol uviesť, pretože predmetný rozsudok najvyššieho súdu bol vydaný po vydaní oznámenia č. 2. Sťažovateľ považuje porušenie svojho práva na inú právnu ochranu za o to závažnejšie, že rozsudok najvyššieho súdu rieši nielen rovnakú právnu otázku, akú nastolil sťažovateľ v podnete a opakovanom podnete, ale rozsudok najvyššieho súdu sa týkal aj totožného orgánu verejnej moci, voči ktorému podnet sťažovateľa smeroval, ministerstva vnútra. Právna otázka nastolená v podnete, opakovanom podnete a v ďalšom opakovanom podnete (začiatok plynutia lehoty na vydanie rozhodnutia o rozklade) bola pritom podľa sťažovateľa vyriešená už judikatúrou súdov Českej republiky aj právnou doktrínou. Sťažovateľ je preto toho názoru, že generálna prokuratúra postupovala pri vybavovaní podnetu a opakovaného podnetu arbitrárne a vec nesprávne právne posúdila. Sťažovateľ je zároveň toho názoru, že generálna prokuratúra postupovala pri vybavovaní jeho ďalšieho opakovaného podnetu arbitrárne, pretože ďalší opakovaný podnet nevybavila vôbec, teda

ani v dvojmesačnej lehote predpokladanej zákonom o prokuratúre, aj keď sťažovateľ v ďalšom opakovanom podnete uviedol nové skutočnosti. V dôsledku uvedeného postupu generálna prokuratúra porušila podľa názoru sťažovateľa jeho základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Sťažnosti sa vyhovuje.

Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry SR pri vybavovaní ďalšieho opakovaného podnetu sťažovateľa proti fiktívnemu rozhodnutiu Ministerstva vnútra SR o rozklade proti rozhodnutiu Ministerstva vnútra SR - migračného úradu č. KM-T02-2013/3009, MU-OPO-2013/000304-006 zo dňa 24.09.2013, porušené bolo.

Generálnej prokuratúre SR sa zakazuje pokračovať v porušovaní práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky pri vybavovaní ďalšieho opakovaného podnetu sťažovateľa proti fiktívnemu rozhodnutiu Ministerstva vnútra SR o rozklade proti rozhodnutiu Ministerstva vnútra SR - migračného úradu č. KM-T02-2013/3009, MU-OPO-2013/000304-006 zo dňa 24.09.2013.

Sťažovateľovi sa priznávajú trovy konania/právneho zastúpenia vo výške 284,08 Eur, ktoré je Generálna prokuratúra SR povinná sťažovateľovi vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa, ... a to do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Ústavný súd na úvod konštatuje, že sťažovateľ v obsahu sťažnosti namieta a v petite sťažnosti sa domáha vyslovenia výlučne porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom generálnej prokuratúry pri vybavovaní jeho ďalšieho opakovaného podnetu z 28. apríla 2014 tým, že o ňom nerozhodla v lehote 2 mesiacov, resp. do padania sťažnosti ústavnému súdu.

8. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti síce opisne uviedol aj vybavenie jeho podnetu a opakovaného podnetu generálnou prokuratúrou oznámením č. 1 a oznámením č. 2, avšak

proti týmto podanou sťažnosťou nebrojí, nespája ich s porušením svojich ústavných práv a ani v petite sťažnosti nežiada vyslovenie porušenia ústavných práv týmito oznámeniami. Z toho dôvodu sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberal výlučne namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy postupom generálnej prokuratúry pri vybavovaní ďalšieho opakovaného podnetu sťažovateľa z 28. apríla 2014.

9. Podstatou sťažnosti sťažovateľa z obsahového a materiálneho hľadiska je námietka, že generálna prokuratúra je nečinná, resp. nekoná pri vybavovaní jeho ďalšieho opakovaného podnetu bez zbytočných prieťahov, keďže v ďalšom opakovanom podnete uviedol nové skutočnosti, čo zakladá jeho právo na vybavenie tohto ďalšieho opakovaného podnetu zo strany generálnej prokuratúry. Táto však do dňa podania sťažnosti sťažovateľovi neoznámila, ako ďalší opakovaný podnet vybavila.

10. Súčasťou judikatúry ústavného súdu je právny názor, že právu dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu v zmysle § 31 a nasl. zákona o prokuratúre zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumiť, avšak súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je aj právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) aj vyhovel v súlade s jej predstavami (porov. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06).

11. Ak sťažovateľ uviedol vo svojom ďalšom opakovanom podnete nové skutočnosti, bolo povinnosťou generálnej prokuratúry vybaviť ďalší opakovaný podnet sťažovateľa spôsobom korešpondujúcim záverom z predchádzajúceho bodu a v intenciách zákona o prokuratúre.

12. Rovnako ústavný súd už uviedol, že za nečinnosť, resp. zbytočný prieťah v konkrétnom konaní príslušného orgánu verejnej moci možno považovať dobu nečinnosti

alebo zjavne neefektívnej činnosti príslušného orgánu pri napĺňaní účelu aplikovaného zákona (porov. mutatis mutandis III. ÚS 99/02).

13. Dôležité je však doplniť, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy. V tomto zmysle ústavný súd už v minulosti posudzoval namietanú nečinnosť generálnej prokuratúry (resp. orgánov prokuratúry) pri vybavovaní podnetu fyzickej osoby podaného podľa zákona o prokuratúre, a to striktne vo svetle práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy (pozri I. ÚS 316/2014).

14. Sťažovateľ sa však nedomáha v prerokúvanom prípade ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (kedy by sa ústavný súd mohol zaoberať otázkou, či sťažovateľ uviedol v ďalšom opakovanom podnete nové skutočnosti a či generálna prokuratúra je nečinná, a či prípadná nečinnosť znamená porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zo strany generálnej prokuratúry), ale ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to aj napriek tomu, že z obsahu sťažnosti a charakteru námietok sťažovateľa, ako aj popísaného skutkového stavu vyplýva, že svojou sťažnosťou namieta nečinnosť generálnej prokuratúry pri vybavovaní jeho ďalšieho opakovaného podnetu, v ktorom podľa jeho slov uviedol nové skutočnosti a generálna prokuratúra bola povinná ďalší opakovaný podnet vybaviť a oznámiť sťažovateľovi výsledok vybavenia ďalšieho opakovaného podnetu.

15. Na základe uvedených záverov ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2015